

Arrest

nr. 219 475 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U bent gehuwd met R. S. (...) (O.V. (...)), een Kazachs staatsburger van Ossetische origine. Jullie hebben twee kinderen: een dochter, A. S. (...) (O.V. (...)), en een zoon, R'. S. (...) (O.V. (...)). Jullie woonden het stadje Talgar, dicht bij de stad Almaty. Uw zoon, die korte tijd gehuwd was en uit dit huwelijk een kind had gekregen, dat bij de moeder verbleef, woonde nog bij u en uw echtgenote in Talgar.

Uw dochter en haar echtgenoot, D. K. (...) (O.V. (...)), woonden in de stad Almaty, waar ze enkele jaren terug een eigen zaak, een reclamebureau/drukkerij, oprichtten. In 2013 zou uw dochter problemen hebben gekregen met Kazachse afpersers. Hun zaak werd afgenomen. U zag uw dochter voor het laatst in juli 2013. Nadien was ze lange tijd spoorloos. Eind 2014 vernamen jullie dat uw dochter, haar man en hun drie minderjarige kinderen vanuit Kazachstan naar België waren gevlucht.

Op 19 augustus 2014 vroegen uw dochter en haar echtgenoot asiel in België. Op 25 oktober 2015 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hun relaas niet geloofwaardig werd bevonden. Op 29 juni 2016 werd deze beslissing hervormd door de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE) en werd hen de vluchtelingenstatus toegekend.

Begin oktober 2014 kregen u, uw vrouw en uw zoon bij jullie thuis in Almaty bezoek van twee onbekende personen, die op een intimiderende manier naar het adres van uw dochter vroegen. Jullie vertelden hen echter niets. In januari 2015 en oktober 2015 kwamen deze twee mannen opnieuw langs. Ze waren telkens op zoek naar uw dochter. Jullie gingen eenmaal naar de wijkagent om een klacht in te dienen, maar de wijkagent weigerde de aangifte te aanvaarden. In 2016 kenden jullie geen problemen. Eind februari 2017 kwamen deze mannen opnieuw bij jullie langs. Uw zoon werd ernstig geslagen, waardoor hij in het ziekenhuis belandde. De wijkagent weigerde opnieuw jullie te helpen. Jullie besloten te vertrekken uit het land. Op 17 april 2014 reisden jullie met het vliegtuig van Kazachstan naar Duitsland. Van daar reisden jullie verder naar België, waar jullie dezelfde dag aankwamen.

Op 8 mei 2017 dienden u, uw vrouw en uw zoon een verzoek tot internationale bescherming in België in. Ter staving van jullie verzoek legden jullie de volgende documenten voor: reispassen, identiteitskaarten en rijbewijzen van u, uw vrouw en uw zoon, uw huwelijksakte, een getuigenis van een buurvrouw in verband met het bezoek van twee onbekende personen aan uw huis, een attest van ziekenhuisopname van uw zoon van 27/7/2017 tot 08/03/2017, en een Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat de problemen van u, uw vrouw en uw zoon voortvloeien uit de problemen die uw dochter, A. S. (...) (O.V. (...)), en schoonzoon, D. K. (...) (O.V. (...)), zouden hebben gekend. Uw dochter en schoonzoon hadden een eigen zaak, die door onbekende afpersers zou zijn afgenomen in 2013. In 2014 zouden jullie problemen hebben gekregen met deze personen. In de periode tussen eind 2014 en begin 2017 zouden deze personen drie maal op bezoek zijn gekomen bij jullie thuis, waarbij ze op zoek zouden zijn geweest naar uw dochter. Bij het laatste bezoek zou uw zoon door hen zijn toegetakeld en in het ziekenhuis beland. De politie zou jullie niet hebben willen helpen. Om deze redenen zouden jullie in april 2017 uit Kazachstan zijn vertrokken.

Wat betreft de asielaanvraag van uw dochter en schoonzoon dient te worden opgemerkt dat in eerste instantie het CGVS op 25 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus had genomen omdat hun relaas niet geloofwaardig werd bevonden. Op 29 juni 2016 werd deze beslissing hervormd door de Conseil de Contentieux Etrangeres (CCE) en werd hen de vluchtelingenstatus toegekend, waarbij de CCE opmerkte dat, ondanks het bestaan van bepaalde onduidelijkheden ('la persistance de certaines zones d'ombres') in hun relaas, het voordeel van de twijfel diende te worden toegepast.

Op 4 december 2018 werden uw dochter en schoonzoon opnieuw opgeroepen door het CGVS, gezien uit het gehoor met uzelf, uw vrouw en uw zoon een aantal elementen waren opgedoken waardoor een heroverweging van hun status aan de orde was. Uiteindelijk nam het CGVS een beslissing tot behoud van hun vluchtelingenstatuut. Het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw dochter en schoonzoon kon niet worden uitgesloten.

Niettegenstaande het voorgaande, meent het CGVS dat er in hoofde van u, uw vrouw en uw zoon geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

In dit verband moet vooreerst worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Het feit dat in hoofde van uw dochter en schoonzoon een gegronde vrees voor vervolging niet kan worden uitgesloten, betekent niet automatisch dat er in hoofde van uzelf, uw vrouw of uw zoon eveneens een gegronde vrees op vervolging zou bestaan. Dergelijke vrees dient in concreto te worden aangetoond.

Het CGVS meent echter dat jullie asielrelaas over de feiten die jullie zelf zouden hebben meegemaakt na het vertrek van uw dochter uit Kazachstan absoluut niet geloofwaardig is.

Ten eerste is het hoogst opmerkelijk en helemaal niet geloofwaardig dat zowel u, uw vrouw als uw zoon quasi niets konden vertellen over de problemen die uw dochter en schoonzoon zouden hebben gekend. Gezien jullie beweren dat jullie zelf ernstige problemen kregen omwille van de problemen van uw dochter en jullie naar eigen zeggen omwille van deze problemen zelf jullie land van herkomst moest ontvluchten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat jullie toch enigszins op de hoogte zouden zijn van de problemen die zij zouden hebben gekend. Dit blijkt absoluut niet het geval te zijn.

Toen u werd gevraagd om – zo uitgebreid mogelijk – te vertellen over de problemen die uw dochter had gekend, kwam u niet verder dan te zeggen dat haar problemen verband hielden met haar bedrijf, dat door onbekenden zou zijn afgenomen. U bleek helemaal geen idee te hebben wanneer haar problemen met deze onbekenden zouden zijn begonnen (CGVS, p. 9). U zei dat u uw dochter in Kazachstan voor het laatst had gezien toen ze jullie kwam bezoeken in juli 2013. U zou toen van haar hebben vernomen dat ze een probleem had omwille van haar bedrijf, dat zou zijn afgenomen (CGVS, p. 10). Toen u werd gevraagd hoe lang haar probleem toen al gaande was, moest u het antwoord schuldig blijven. Zelfs toen u werd gevraagd hoeveel tijd voor dit laatste bezoek – in juli 2013 – haar probleem was begonnen, bijvoorbeeld slechts enkele dagen voordien of eventueel al enkele weken, maanden of één jaar of twee jaar, zei u dat u het niet wist en dat uw dochter u niets had verteld (CGVS, p. 11). Toen u werd gevraagd met wie uw dochter problemen had, bleek u ook dit niet te weten. U zei dat u deze twee personen maar één keer had gezien en dat ze zich niet hadden voorgesteld (CGVS, p. 11). U wist ook niet of uw dochter de mensen die haar bedrijf afnamen kende; bijvoorbeeld omdat ze zakenpartners waren of dat ze voordien al contacten met hen had gekend, óf dat deze personen ook voor uw dochter volslagen onbekenden waren (CGVS, p. 12). U wist ook niet of er behalve geldgewin nog andere redenen waren dat uw dochter en haar echtgenoot waren gevisieerd. Zo wist u bijvoorbeeld niet of de etnische origine van uw dochter eventueel een rol had gespeeld bij haar problemen (CGVS, p. 12). U bleek over dit alles nooit met uw dochter te hebben gesproken, niet toen jullie nog samen in Kazachstan verbleven, niet toen uw dochter reeds in België was en jullie telefonisch contact met haar onderhielden en ook niet nadat jullie zelf in België waren toegekomen en hier op het zelfde adres als jullie dochter verbleven.

Ook uw vrouw had geen idee wanneer de problemen van jullie dochter waren begonnen (CGVS vrouw, p. 4). Zelfs toen ze werd gevraagd of deze problemen bij het laatste bezoek op 6 juli 2013 al enkele dagen, weken, maanden of een jaar aan de gang waren, moest zij het antwoord schuldig blijven. Ze kon enkel vermoeden dat deze problemen in 2013 waren begonnen (CGVS vrouw, p. 5-6). Uw zoon bleek evenmin meer te weten over de problemen van zijn zus. Toen hij de open vraag kreeg om zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk te vertellen over de problemen van zijn zus, zei hij enkel dat 'ze problemen hadden met die zaak daar'. Nogmaals aangespoord om zoveel mogelijk te vertellen over deze problemen, zei uw zoon dat zijn zus en haar man gezocht werden door twee personen die meermaals bij jullie waren langsgekomen. Ondanks herhaaldelijk aandringen en ondanks het feit dat hij werd gewezen op het belang van medewerking bij het onderzoek in de asielprocedure, kon uw zoon verder helemaal niets zeggen over de problemen van zijn zus (CGVS zoon, p. 5-6).

Jullie bleken zelfs tegenstrijdige verklaringen af te leggen over wanneer uw dochter haar zaak effectief zou zijn verloren. U verklaarde dat uw dochter haar zaak reeds kwijt was op het moment dat ze jullie in juli 2013 een laatste maal kwam bezoeken (CGVS, p. 10). Uw vrouw beweerde daarentegen dat uw dochter toen al problemen had met de onbekende mannen, maar dat ze op dat moment nog steeds eigenaar was van haar zaak. Uw dochter zou toen enkel hebben verteld dat er problemen waren omwille van de zaak (CGVS vrouw, p. 5). Uw zoon bleek dan weer helemaal niet te weten of zijn zus op dat moment nog eigenaar was van haar zaak. Hij bleek zelfs niet op de hoogte van het feit dat zijn zus jullie – haar ouders – toen op de hoogte zou hebben gebracht dat er problemen waren. Hij zei dat dit laatste bezoek een gewoon bezoek was en dat er toen nog niet over problemen werd gepraat (CGVS zoon, p. 6).

Het hoeft geen betoog dat dergelijk gebrek aan kennis in hoofde van uzelf, uw vrouw en uw zoon over de problemen van uw dochter niet geloofwaardig is. Jullie beroepen zich immers op haar problemen om aan te tonen dat jullie een gegronde vrees voor vervolging zouden kennen in Kazachstan. Jullie verbinden jullie problemen uitdrukkelijk aan die van uw dochter. De twee onbekende personen die jullie herhaaldelijk probeerden te intimideren zouden immers op zoek zijn geweest naar jullie dochter. Omwille van deze problemen – die het gevolg zouden zijn van de problemen van uw dochter – zouden jullie jullie huis, familie en land van herkomst hebben moeten achterlaten. In deze context is het absoluut niet geloofwaardig dat u, uw vrouw en uw zoon nooit met uw dochter zouden hebben gepraat om meer te weten te komen over haar concrete problemen: bijvoorbeeld op het moment dat zij hier in veiligheid was en jullie problemen hadden met deze mannen in Kazachstan, en jullie telefonisch contact onderhielden; of op het moment dat jullie uw dochter kwamen vervoegen in België. Uw uitleg dat uw hier in Europa was en dat jullie hier andere problemen hadden, verandert niets aan deze vaststelling.

Uw uitleg dat uw dochter dit niet met haar vader besprak, maar 'zulke dingen' meestal met de moeder worden besproken, kan evenmin uw gebrek aan kennis of interesse verschonen (CGVS, p. 12). Overigens bleek uw vrouw ook niets te weten over de problemen van uw dochter. De vaststelling dat jullie helemaal niets weten over haar problemen en een dermate gebrek aan interesse aan de dag leggen over deze problemen, ondermijnt jullie relaas in ernstige mate.

Ten tweede kon een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen over het eerste contact dat jullie zouden hebben gehad met de personen die de zaak van uw dochter zouden hebben afgenomen.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat jullie na het laatste bezoek van uw dochter bij jullie thuis in juli 2013 heel lang niets van haar hoorden. Jullie wisten gedurende meer dan een jaar niet wat er met haar en haar gezin was gebeurd. In september 2014 zou uw dochter dan voor het eerst iets van haar hebben laten horen, toen ze jullie opbelde met de boodschap dat ze met het hele gezin in België zat. U vertelde dat enige tijd later jullie een eerste maal bezoek kregen van twee onbekende personen, die op een intimiderende manier probeerden te achterhalen wat de verblijfplaats van uw dochter was. Hoewel jullie op dat moment wisten dat uw dochter in België was, zouden jullie hen niets hebben verteld (CGVS, p. 12-13). Deze verklaringen gaan lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat eind 2014 twee onbekende mannen langskwamen, die vroegen naar uw dochter. U zei dat jullie deze mannen zouden hebben verteld dat jullie niet wisten waar uw dochter was. U beweerde tijdens het interview bij de DVZ uitdrukkelijk dat jullie in dit verband ook de waarheid hadden verteld tegen deze twee personen, gezien jullie op dat moment effectief niet zouden hebben geweten waar uw dochter verbleef (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaringen. U zei dat uw dochter in september 2014, of ergens in het begin van de herfst, had laten weten dat ze in België was, en dat het eerste bezoek van deze mannen zeker ná dit nieuws van uw dochter plaatsvond (CGVS, p. 13-14). Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Uw verklaringen ten aanzien van de DVZ laten aan duidelijkheid immers niets te wensen over. Daarenboven werden uw verklaringen na afloop van het interview voorgelezen in het Russisch en verklaarde u zich hiermee akkoord door het plaatsen van uw handtekening. Deze tegenstrijdigheid kan ook bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid of het verstrijken van de tijd sinds het beweerde incident worden toegeschreven. Het is immers een wezenlijk verschil of u op het moment van het eerste bezoek van deze mannen – die op een intimiderende manier naar haar adres vroegen – nog in het ongewisse verkeerde over de verblijfplaats en de veiligheid van uw dochter en haar gezin (na meer dan een jaar niets te hebben gehoord) óf dat jullie op dat moment reeds wisten dat uw dochter en haar gezin in West-Europa veiligheid hadden gevonden. De vaststelling dat u over een dermate belangrijk element tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Ten derde legde u, uw vrouw en uw zoon herhaaldelijk en op meerdere punten tegenstrijdige verklaringen af over de bezoeken van de onbekende mannen en het eerste contact dat jullie in dit verband met de politie zouden hebben gehad.

U verklaarde in dit verband dat uw vrouw na het tweede bezoek van de onbekende mannen in januari 2015 naar de wijkagent was gestapt om aangifte te doen, maar dat de wijkagent weigerde om de aangifte te aanvaarden, gezien jullie geen bewijs hadden (CGVS, p. 16). Ten aanzien van de DVZ had uw vrouw echter verklaard dat ze pas na het derde bezoek van deze mannen in september 2015 naar de politie was gegaan om aangifte te doen (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd, zei u als verschoning dat u er zelf niet bij was toen uw vrouw naar de politie was gegaan (CGVS, p. 17). Tijdens haar gehoor bij het CGVS beweerde uw vrouw – in tegenspraak met haar eerdere verklaringen bij de DVZ – dat jullie na het tweede bezoek in januari 2015 naar de politie waren gegaan. Ze beweerde daarenboven dat jullie allemaal samen – zichzelf, u en uw zoon – naar de politie waren gegaan (CGVS vrouw, p. 4), in tegenstelling tot uw verklaring dat u niet zou zijn meegegaan. Ook uw zoon beweerde overigens dat jullie alle drie samen naar de politie waren gegaan (CGVS zoon, p. 9-10).

Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen als zou u niet zijn meegegaan om een klacht in te dienen bij de politie, verklaarde zij dat uw 'geheugen is beschadigd' (CGVS vrouw, p. 6). Ook uw zoon verwees naar uw leeftijd en naar geheugenproblemen bij u toen hij met uw verklaringen werd geconfronteerd als zou u niet zijn meegegaan naar de politie (CGVS zoon, p. 11). De loutere bewering dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan geheugenproblemen is geen afdoende verschoning voor deze tekortkoming in uw verklaringen. Indien u werkelijk dermate ernstige geheugenproblemen zou kennen dat u niet meer zou weten dat u samen met uw vrouw en zoon naar de politie bent gestapt, waar jullie zouden zijn afgescheept, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat het bestaan van dergelijke geheugenproblemen eerder in de asielprocedure zou zijn aangehaald en dat u dit bovendien zou kunnen staven aan de hand van onderbouwde medische attesten, in plaats van

dergelijke geheugenproblemen louter als blote bewering aan te halen wanneer jullie geconfronteerd worden met tegenstrijdigheden in jullie relaas. Toen uw vrouw met haar eerdere verklaringen bij de DVZ werd geconfronteerd als zouden jullie pas in september 2015 een eerste keer naar de politie zijn gegaan (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5), en dus niet in januari 2015 zoals ze initieel verklaarde bij het CGVS (CGVS vrouw, p. 4), veranderde ze haar verhaal en beweerde ze plots dat zij tweemaal naar de politie was gegaan, zowel na het tweede bezoek in januari 2015 als na het derde bezoek in september 2015. Zij zou dit niet eerder hebben verteld omdat ze niet wist 'dat dit van zo'n groot belang zou zijn' (CGVS vrouw, p. 6). Deze uitleg is helemaal niet aannemelijk. Indien uw vrouw effectief tweemaal naar de politie zou zijn geweest, in januari én in september 2015, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zelf zou hebben vermeld tijdens het interview bij DVZ en dat u en uw zoon dit ook zouden hebben verteld tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dit is echter niet het geval: jullie spraken steeds consequent over één bezoek aan de politie in het jaar 2015. Indien uw vrouw werkelijk nog een tweede keer naar de politie zou zijn gegaan in 2015, is het niet geloofwaardig dat jullie hiervan niet op de hoogte zouden zijn en dat jullie dit niet spontaan zouden hebben vermeld.

In dit verband moet nog worden opgemerkt dat uw zoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat jullie naar de politie gingen in 'oktober 2015', 'na hun tweede bezoek' (CGVS zoon, p. 9). Niet alleen klopt deze situering in de tijd van het bezoek aan de politie niet met de situering die u en uw vrouw gaven tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij het CGVS, namelijk in januari 2015, ook de aanduiding van oktober (of september 2015) als het 'tweede bezoek' klopt niet. Het is hoogst opvallend dat uw zoon deze verschillende bezoeken door elkaar lijkt te halen. Even daarvoor had hij het bezoek in oktober 2015 nog benoemd als zijn de het 'derde bezoek' (CGVS, p. 9). Ook tijdens zijn interview bij de DVZ legde uw zoon opvallend afwijkende verklaringen af over de bezoeken van deze onbekende personen. Hij sprak uitdrukkelijk over drie bezoeken: een eerste bezoek op 10 oktober 2014, een tweede bezoek op 20 januari 2015 en een laatste bezoek op 27 februari 2017, waarbij hij dit bezoek in februari 2017 uitdrukkelijk als 'derde bezoek' benoemde (CGVS vragenlijst zoon, nr. 3.5). Dit terwijl in jullie overige verklaringen steeds blijkt dat er vier bezoeken zouden zijn geweest. Toen uw zoon met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde hij dat hij het bezoek in oktober 2015 was 'vergeten' vermelden tijdens het interview bij de DVZ (CGVS zoon, p. 11). Het is absoluut niet geloofwaardig dat uw zoon net dit derde bezoek zou zijn 'vergeten', gezien dit volgens zijn verklaringen bij het CGVS net het bezoek was waarna jullie een eerste keer naar de politie zouden zijn gestapt. Het lijkt moeilijk denkbaar dat uw zoon dit zomaar zou zijn 'vergeten' tijdens zijn vrij relaas bij DVZ, dat hij deze 'vergetelheid' niet zou hebben opgemerkt toen zijn relaas aan het eind van het interview werd voorgelezen, waarna hij zich hiermee akkoord verklaarde, en dat hij ook bij aanvang van het gehoor bij het CGVS verklaarde dat alles in het verslag van het interview bij DVZ correct was genoteerd (CGVS zoon, p.3).

De vaststelling dat jullie dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over de bezoeken van deze onbekende mannen en de klacht bij de politie – dit bij een al-bij-al weinig gecompliceerd verhaal – wijst op een weinig doorleefd en (slecht) ingestudeerd karakter van jullie asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen concludeert het CGVS dat u, uw vrouw en uw zoon na het vertrek van uw dochter uit Kazachstan in 2014 geen geloofwaardige vervolgingsfeiten hebben meegemaakt. Gezien uw dochter beweerde dat zij een laatste keer contact had gehad met haar vervolgers in juli 2013 (CGVS gehoorverslagdochter & schoonzoon 21/09/2015), betekent dit dat jullie nog vier jaar in Kazachstan heeft gewoond zonder geloofwaardige problemen te hebben gekend. Bijgevolg kunnen jullie absoluut niet aantonen dat een eventuele vrees voor vervolging in hoofde van uw dochter zou betekenen dat jullie zelf ook vervolgd zullen worden omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag.

Ten slotte, wat betreft uw etnisch Oeigoerse origine, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Noch u, noch uw vrouw, noch uw zoon halen concrete of zwaarwichtige problemen aan die jullie in Kazachstan omwille van jullie origine zouden hebben gekend. Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China. Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u onder druk zou kunnen gezet worden, hebt of zou worden toegeschreven.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er in hoofde van uzelf, uw vrouw en uw zoon geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

De documenten die jullie voorlegden, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De reispassen, identiteitskaarten en rijbewijzen van u, uw vrouw en uw zoon bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Jullie huwelijksakte bevat evenmin gegevens die relevant zijn voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging. De getuigenis van een buurvrouw dd. 14/04/2017 als zou zij twee onbekende personen bij jullie woning hebben gezien kan niet worden beschouwd als een objectief bewijs van jullie problemen. Wat betreft het medisch attest op naam van uw zoon, voorgelegd om aan te tonen dat hij werd gehospitaliseerd van 27/02/2017 tot 08/03/2017 met een hersenschudding na het bezoek van de twee onbekende mannen in februari 2017, dient te worden opgemerkt dat uw zoon verklaarde dat dit attest geen gegevens bevat over de omstandigheden waarom hij in het ziekenhuis diende te worden opgenomen (CGVS zoon, p. 4). Dit attest vormt dus evenmin een bewijs van jullie problemen. Het medisch attest uit België vermeldt louter dat u gehoorproblemen hebt aan uw rechteroor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partijen gaan in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroepen zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad bemerkt vooreerst dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden persoonlijke vervolgingsfeiten na het vertrek van hun dochter/zus uit Kazachstan. Meer bepaald werd vastgesteld dat (i) het niet geloofwaardig is dat zij quasi niets konden vertellen over de problemen die hun dochter/zus en diens echtgenoot zouden hebben gekend; (ii) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden over wanneer hun dochter/zus haar zaak effectief zou zijn verloren; (iii) eerste verzoekende partij flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over het eerste contact dat zij zouden hebben gehad met de personen die de zaak van haar dochter zouden hebben afgenomen; en (iv) verzoekende partijen herhaaldelijk en op meerdere punten tegenstrijdige verklaringen aflegden over de bezoeken van de onbekende mannen en het eerste contact dat zij in dit verband met de politie zouden hebben gehad. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen afdoende argumenten bijbrengen die voormelde vaststellingen in een ander daglicht stellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in verband met de verklaringen van eerste verzoekende partij verwijzen naar diens leeftijd en tevens stellen dat zij geheugen- en concentratieproblemen kent, stelt de Raad vooreerst vast dat, zoals ook bemerkt in de bestreden beslissingen, verzoekende partijen pas toen zij geconfronteerd werden met bepaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, en dus *post factum*, plots opwierpen dat eerste verzoekende partij geheugenproblemen had zonder dat zij hiervan eerder gewag hadden gemaakt. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat de geheugen- en concentratieproblemen van eerste verzoekende partij gestaafd worden door een medisch attest, op geen enkel moment door verzoekende partijen enig medisch attest werd bijgebracht waaruit zulks blijkt. In verband met de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij legden zij immers louter het medisch attest d.d. 18 april 2018 neer dat enkel vermeldt dat eerste verzoekende partij gehoorproblemen heeft aan het rechteroor (administratief dossier A. S. en R. S., stuk 30, map documenten, nr. 10). De bewering dat eerste verzoekende partij zou kampen met geheugen- en concentratieproblemen betreft dan ook slechts een blote bewering.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen duiden op de gehoorproblemen van eerste verzoekende partij en stellen dat het moeilijk is voor haar om te horen en te begrijpen, stelt de Raad vast dat uit het verloop van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij op geen enkele manier blijkt dat zij ten gevolge van haar gehoorproblemen niet in staat zou zijn een conversatie te voeren. Het persoonlijk onderhoud verliep op normale wijze en eerste verzoekende partij verklaarde zowel bij de aanvang als op het einde van het persoonlijk onderhoud de tolk goed te verstaan (administratief dossier A. S. en R. S., stuk 9, gehoorverslag CGVS man, p. 2 en 17). Dit argument kan dan ook niet aanvaard worden als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.2.7.1. In verband met de vaststelling dat verzoekende partijen quasi niets konden vertellen over de problemen die hun dochter/zus en haar echtgenoot zouden hebben gekend, bemerken verzoekende partijen dat hun dochter/zus nooit meer details over haar problemen heeft gegeven, ook niet in België, en dat eerste verzoekende partij voorts *“het niet nodig (heeft) beschouwd deze details te kennen, omdat hij dacht dat alleen de evenementen na de vlucht van hun dochter van belang waren”*. Verder stellen zij dat derde verzoekende partij weinig met haar zus spreekt omdat zij *“deze situatie slecht beleefd”* en dat zij bovendien niet aanwezig was toen haar zus in juli 2013 met hun ouders over haar problemen sprak.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat redelijkerwijze van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij zich bij hun dochter/zus zouden informeren over de concrete problemen die zij kent. Zoals ook in de bestreden beslissingen wordt gesteld, is het in de door hen beschreven context – zij zouden omwille van hun problemen, die het gevolg zijn van de problemen van hun dochter/zus, hun huis, familie en land van herkomst hebben moeten achterlaten – totaal onaannemelijk dat zij nooit met hun dochter/zus zouden hebben gepraat om meer te weten te komen over haar concrete problemen. Nochtans hadden zij hiertoe uitgebreid de kans, bijvoorbeeld op het moment dat zij hier in veiligheid was en verzoekende partijen in Kazachstan problemen hadden met twee onbekende personen die op zoek waren naar hun dochter/zus, en zij telefonisch contact onderhielden, of op het moment dat verzoekende partijen hun dochter/zus kwamen vervoegen in België. De vaststelling dat verzoekende partijen helemaal niets weten over de problemen van hun dochter/zus en een dermate gebrek aan interesse aan

de dag leggen over deze problemen, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun beweerde persoonlijke problemen omwille van de problemen van hun dochter.

2.2.8.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer hun dochter/zus haar zaak effectief zou zijn verloren, stellen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij zich dienaangaande vergist heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Zij dacht er namelijk dat zij haar dochter voor de laatste keer gezien had op 6 juli 2013, datum waarop haar dochter inderdaad nog eigenaar van haar zaak was, terwijl zij in werkelijkheid haar dochter voor de laatste keer gezien heeft op 26 juli 2013, datum waarop zij niet langer eigenaar van haar zaak was. Deze foutieve verklaring werd door een e-mail van haar raadsman d.d. 23 november 2018 rechtgezet. Wat betreft de verklaringen van derde verzoekende partij dienaangaande, herhalen verzoekende partijen dat deze niet aanwezig was bij het gesprek tussen haar zus en haar ouders in juli 2013.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat in de e-mail van hun raadsman d.d. 23 november 2018 inderdaad opgemerkt wordt dat tweede verzoekende partij zich vergist heeft van datum *“omdat het al een lange tijd geleden is”* (administratief dossier A. S. en R. S., stuk 7). De Raad bemerkt evenwel dat, nog daargelaten de onaannemelijkheid dat tweede verzoekende partij zich dienaangaande zou vergissen, temeer nu zij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf stelde er zeker van te zijn dat het laatste bezoek van haar dochter plaatsvond op 6 juli 2013 en dat zij dit goed heeft kunnen onthouden omdat zij toen haar dochter voor de laatste keer had gezien (administratief dossier A. S. en R. S., stuk 10, gehoorverslag CGVS vrouw, p. 5), tweede verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud verder duidelijk stelde dat haar dochter tijdens haar laatste bezoek haar zaak nog steeds had doch hen vertelde dat men haar zaak wilde afpakken, dat zij vervolgens lange tijd niets meer van haar dochter heeft gehoord en dat zij pas in september opnieuw van haar dochter hoorde die haar toen vertelde dat ze de zaak kwijt was (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 3 en 5). Deze verklaringen zijn derhalve hoe dan ook manifest tegenstrijdig met de verklaring van eerste verzoekende partij dat hun dochter haar zaak reeds kwijt was op het moment dat ze hen in juli 2013 een laatste maal kwam opzoeken.

Waar verzoekende partijen de onwetendheid van derde verzoekende partij over het feit dat haar zus haar ouders toen op de hoogte zou hebben gebracht dat er problemen waren trachten te vergoelijken door de uitleg dat derde verzoekende partij niet aanwezig was tijdens dit gesprek, bemerkt de Raad dat derde verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf aanwezig te zijn geweest toen haar zus die laatste keer op bezoek kwam en stelde dat haar zus toen niets verteld had over de problemen en dat alles ok leek met haar en haar familie (administratief dossier R'. S., stuk 6, gehoorverslag CGVS zoon, p. 6-7). Voor zover verzoekende partijen voorhouden dat hun dochter/zus haar ouders zou hebben ingelicht over haar problemen in afwezigheid van derde verzoekende partij, is het ten eerste hoogst merkwaardig dat derde verzoekende partij hiervan niets zou hebben gemerkt tijdens het bezoek en daarentegen aangeeft dat alles normaal verliep. Ten tweede kan hoe dan ook worden aangenomen dat derde verzoekende partij achteraf zou zijn ingelicht door haar ouders over het feit dat haar zus tijdens haar laatste bezoek hen verteld had problemen te kennen, temeer nu het gezin nadien lange tijd niets meer van haar hoorde en derde verzoekende partij verklaarde dat haar ouders zich in die periode ongerust maakten (gehoorverslag CGVS zoon, p.8). Dat derde verzoekende partij in dergelijke context op geen enkel moment zou zijn ingelicht over het feit dat haar zus tijdens het laatste bezoek stelde problemen te kennen, is geenszins geloofwaardig. Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas dat derde verzoekende partij verklaart dat noch zij, noch haar ouders niet eerder wisten dat hun dochter/zus problemen kende en hierover pas ingelicht werden toen hun dochter/zus hen in september 2014 vanuit België opbelde, terwijl haar ouders aangaven dat zij al tijdens het laatste bezoek van hun dochter in juli 2013 op de hoogte werden gesteld van haar problemen.

2.2.9.1. Waar in de bestreden beslissingen een flagrante tegenstrijdigheid wordt vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij over het eerste contact dat zij zouden hebben gehad met de personen die de zaak van haar dochter zouden hebben afgenomen, merken verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij zich inderdaad de juiste chronologie van de feiten niet meer herinnert. Dit kan haar evenwel niet worden verweten nu deze feiten reeds vier jaar geleden plaatsvonden.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel op dat dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat gezien het een wezenlijk verschil betreft of eerste verzoekende partij op het moment van het eerste bezoek van de onbekenden – die op een intimiderende manier naar het adres van haar dochter vroegen – nog in het ongewisse verkeerde over de verblijfplaats en de veiligheid van haar

dochter en haar gezin (na meer dan een jaar niets te hebben gehoord), of dat zij op dat moment reeds wist dat haar dochter en haar gezin in West-Europa veiligheid hadden gevonden, de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen dienaangaande niet kan worden toegeschreven aan een loutere vergetelheid of het verstrijken van de tijd sinds het beweerde incident.

2.2.10.1. Omtrent de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen herhaaldelijk en op meerdere punten tegenstrijdige verklaringen aflegden over de bezoeken van de onbekende mannen en het eerste contact dat zij in dit verband met de politie zouden hebben gehad, bemerken verzoekende partijen in verband met de verklaringen van tweede verzoekende partij dat haar verklaringen niet tegenstrijdig zijn, maar dat louter sprake is van een gebrek aan duidelijkheid in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partijen duiden erop dat zij hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort moesten houden en dat bevestigd werd dat zij meer in detail zouden kunnen treden tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Tweede verzoekende partij achtte het dan ook niet nodig haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken te corrigeren. Wat betreft de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij er zelf niet bij was toen haar vrouw naar de politie is gegaan, stellen verzoekende partijen dat zij de vraag verkeerd had begrepen en dat het zeker is dat zij in januari 2015 allemaal samen naar de politie zijn gegaan. Inzake de verklaringen van derde verzoekende partij, stellen verzoekende partijen vooreerst dat derde verzoekende partij *“het wel duidelijk over januari 2015 had toen hij van het tweede bezoek sprak”*. Verder menen zij dat derde verzoekende partij duidelijk in de war was daar zij *“over het bezoek van oktober 2015 gesproken heeft, alsof het over het derde bezoek ging”*. Dat zij dit bezoek niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken volstaat voorts niet om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te ondermijnen. Verzoekende partijen bemerken ten slotte nog dat derde verzoekende partij *“zich het derde bezoek van februari 2017 goed herinnert, omdat hij toen zwaar aangevallen werd”*, terwijl zij tijdens de andere bezoeken niet aanwezig was.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van mening dat bovenstaand betoog geenszins volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partijen bemerken dat zij hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort moesten houden en dat hen verteld werd dat zij op het Commissariaat-generaal meer in detail zouden kunnen treden, waardoor tweede verzoekende partij het niet nodig vond om haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken te corrigeren, wijst de Raad er evenwel op dat uit de voorgaande verklaring aan de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat aan tweede verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier A. S. en R. S., stuk 21, vragenlijst CGVS, *“Voorafgaand advies”*). Daar tweede verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugnleiding naar haar land kon impliceren. De uitleg dat tweede verzoekende partij het niet nodig achtte haar verklaring onmiddellijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken te corrigeren, kan dan ook allerminst overtuigen. Dit geldt des te meer nu tweede verzoekende partij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, toen haar gevraagd werd of zij nog opmerkingen had over haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nagelaten heeft melding te maken van deze beweerde ‘fout’ in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over het eerste contact met de politie (gehoorverslag CGVS vrouw, p.2).

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen zich, in een poging om de verschillende tegenstrijdigheden in hun verklaringen te weerleggen dan wel te verklaren, blijven steken in het louter tegenspreken van de vaststellingen van verwerende partij, het herhalen van (één versie van) de door hen afgelegde verklaringen en het uiten van niet gestaafde *post-factum* vergoelijkningen, maar dit zonder evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheden met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer volstaat allerminst.

2.2.11. De Raad benadrukt verder dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

De Raad wijst erop dat uit het voorgaande moet worden besloten dat verzoekende partijen na het vertrek van hun dochter/zus uit Kazachstan in 2014 geen geloofwaardige vervolgingsfeiten hebben meegemaakt. Derhalve zijn zij nog vier jaar na de laatste keer dat hun dochter/zus contact zou hebben gehad met haar vervolgers (in juli 2013) in Kazachstan blijven wonen zonder geloofwaardige problemen te hebben gekend. Verzoekende partijen maken dan ook geenszins aannemelijk dat een eventuele

vrees voor vervolging in hoofde van hun dochter/zus zou betekenen dat zij zelf ook vervolgd zullen worden omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

2.2.12. Ten slotte duidt de Raad er nog op dat verwerende partij aangaande de etnie van verzoekende partijen in de bestreden beslissingen als volgt motiveert: *“Ten slotte, wat betreft uw etnisch Oeigoerse origine, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Noch u, noch uw vrouw, noch uw zoon halen concrete of zwaarwichtige problemen aan die jullie in Kazachstan omwille van jullie origine zouden hebben gekend. Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China. Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u onder druk zou kunnen gezet worden, hebt of zou worden toegeschreven.”*. Verzoekende partijen bemerken in dit verband dat eerste verzoekende partij in de herfst van het jaar 2012 wegens haar origine door Kazachen werd geslagen en dat tweede verzoekende partij vaak door Kazachen in de bus werd uitgescholden. De Raad stelt evenwel vast dat zij hiervan noch tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal enig gewag maakten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken haalden zij enkel de problemen omwille van hun dochter aan en op de vraag of zij naast deze problemen nog andere problemen kenden antwoordden zij beiden negatief (administratief dossier A. S. en R. S., stukken 18 en 21, vragenlijst CGVS). Op het Commissariaat-generaal werd expliciet aan eerste verzoekende partij gevraagd of zij ooit problemen heeft gekend in Kazachstan omwille van haar origine, doch zij maakte geen gewag van concrete problemen in dit verband (gehoorverslag CGVS man, p. 8). Ook tweede verzoekende partij maakte op het Commissariaat-generaal nergens gewag van concrete problemen omwille van haar origine. Nochtans werd haar op het einde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog gevraagd of zij nog andere problemen kende dan de reeds aangehaalde problemen omwille van haar dochter, waarop zij echter ontkennend antwoordde (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 7).

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen nog een aanvullende nota neer waarin zij stellen een *“certificaat van de Almaty clinic betreffende de aanval op eerste aanvrager in 2012 door Kazakhs”* neer te leggen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen nalaten dit certificaat zelf neer te leggen en enkel twee vertalingen van dit stuk bijbrengen. Verzoekende partijen staven dan ook op geen enkele wijze de door hen beweerde aanval op eerste verzoekende partij in 2012.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en

overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT